

affattede, vil komme frem til Justitsministeriet, og der er vist ikke mindste Grund til at tro, at Klagerne skulde blive foreløbende af den Grund.

Schiøtz: Den, der ikke kan skrive — og dermed sættes i Praxis i Klasse den, der ikke er Sproget mægtig — har efter Forordningen af 15de December 1820 § 2 den Pligt at lade sin Klage affatte af en befuldmægtiget Sagfører eller af en kongelig Embedsmand; og naar det er hans Pligt, og han har en Ret til at indgive Klagen, ved jeg ikke, med hvad Høje man vil kunne nægte mig eller en anden Sagfører Ret til at være tilstede i Arresten ved Klagens Affattelse uden at berøve Arrestanten den Ret, som den ærede Justitsminister erkender, at han har til at indgive Klage; det er mig ganske ufatteligt. Forrigt er det en Sag, som den ærede Justitsminister formentlig ikke kan slyde fra sig, thi Spørgsmaalet om Behandlingen i Arresten er ikke alene Forhørsdommerens Sag, men tillige Politidirektørens Sag, under hvem Arresterne i København fortæres.

Justitsministeren (Kellermann): Saa længe Underjøgelsen varer, maa det bero paa Forhørsdommeren, om og i hvilket Omfang det skal tilstedes Arrestanten at have Samvæsen med Andre, det maa ligefrem Forhørsdommeren have Raadighed over. Jeg har i dette Diæblit ikke den ringeste Kundskab om, hvorledes Sagen stiller sig, men for Resten tvivler jeg ikke paa, at den ærede Folkethingsmand meget godt kan faae Udgang til at skrive disse Klager for de Paagjældende, hvis han ønsker det.

Forespørgeren (P. Holm): Med Hensyn til de Klager, som den ærede Justitsminister henviser til, at Vedkommende kunde indgive, skal jeg tillade mig at fremføre et Bevis for, hvor vanskeligt det, som jeg før sagde, er for Arbejderne i det Hele taget at komme til at klage. Som det ærede Medlem for Næstads Amts Iste Valgkreds (Schiøtz) nu paaviste, staar der i en gammel Forordning, at det skal være en Klage forfattet af en befuldmægtiget Sagfører eller en anden kongelig Embedsmand, de have altsaa ikke Lov til at lade den forfatte af nogen Anden. Nu er det saa, at der foreligger et Tilfælde, hvor der af Arrestanter, som have været behandlede netop af denne samme Assessor, Hasstrup, har været indgivet en Klage til Justitsministeriet over den Behandling og den hele Dom, der er overgaaet dem. Det var en Sag, som i Sommer blev behandlet om 4 Murarbejdere mod deres Arbejdsgivere, hvor et Par Skruetræk-

tere havde anlagt dem alle 4 for at ville med Vold tvinge dem til at opføre Sagsarbejde. Det viste sig under denne Sags Behandling, at disse to Skruetræktere havde afgivet falsk Forklaring for Retten, og de fik en Røffel af Forhørsdommeren, fordi de havde gjort det. Det viste sig endvidere, at de to af dem, der vare arresterede som medskyldige i Forholdet, vare fuldstændig uskyldige, og de bleve løsladte. De to andre overgik der en haard Dom, endstjønt de troede at have godtgjort, at det var dem, der bleve forurettede paa Arbejdspladsen af Beskjendte af dem, der havde været Angivere, Folk, der vare fordrutne, medens de selv vare gode, paalidelige Arbejdere, som aldeles ikke befattede sig med den Slags Ting som de Andre paa Arbejdspladsen. Den Gang disse Folk kom ud af Arresten og havde udstaaet deres Dom, besluttede de at indgive Klage til Justitsministeriet og fik en Beskjendte af dem til at affatte en saadan Klage, som altsaa, efter hvad der maa antages, har været hos Justitsministeren. I hvert Tilfælde bleve de Paagjældende kaldte op paa Kammeret igjen, og der blev sagt til dem: Hvad er det, indgive I Klage over den Behandling I have faaet? Hvem har affattet den Klage for Jer? Vide I ikke, at der ikke maa affattes Klage til Ministeren af Andre end af Sagførere og Embedsmænd? Paa den Maade gjorde man disse Mennesker forstrækkede, og de troede, at de vare Straf undergivne igjen, fordi de havde formaaet en civil Person — som de vidste han var — til at skrive Klagen for dem til Justitsministeriet over, hvad de ansaa for Myndighedsmisbrug fra Assessorens Side. Vedkommende kunde ikke skrive Klagen selv, fordi de ikke vare skrivekyndige, og de have derfor ikke dristet sig til at skrive Klagen selv; de havde ikke Raad til at lade en Sagfører skrive den, og de maa ikke lade Andre end Jurister eller kongelige Embedsmænd skrive en Klage for dem. Er det da ikke, saaledes som det blev sagt før, fuldstændig umuligt for disse Mennesker at klage? Er det ikke en aldeles forkert Fremgangsmaade at kalde dem op i Retten, naar de nylig ere blevne løsladte, og indgive dem Straf for, at de have begaaet en ny Forbrydelse og paa ny skulde anholdes? Man kan ikke forlange, at alle Arbejdere skulle være Jurister og kjende gamle Forordninger fra 1820. Men det er et Bevis paa, hvor vanskeligt det er at fremføre disse Klager, som den ærede Justitsminister vil sidde paa sit Kontor og vente paa, inden han vil foretage Noget som helst i en Sag, hvor en mindre skriftkyndig, anholdt, fattig Mand mener at være bleven forurettet og at have været udsat for Myn-